

[Thorndahl]

lave et så gigantisk hospitalsforetagende som det, der her er tale om, specielt da rigshospitalet jo i forvejen – det har man dog hørt – fungerer ret dårligt som arbejdsplads, hvorimod Finseninstituttet, som man reelt vil nedlægge, virkelig fungerer. Der er gennem årene – det tror jeg ikke der overhovedet er tvivl om – skabt en ganske særlig værdifuld atmosfære på Finseninstituttet, som sygehusteknokraterne nu vil have spoleret ved at lægge Finsen ind under rigshospitalet.

Hertil kommer yderligere, at denne sammenlægning uundgåeligt vil indebære kolossale og helt unødvendige merudgifter, og det er jo ikke lige præcis tiden til at afholde unødvendige udgifter.

Den redegørelse, der danner grundlag for den administrativt – indtil videre da – besluttede forvoksning af rigshospitalet, forelå i øvrigt i marts 1978 fra sundhedsstyrelsen, men det må formodes, at den forhenværende indenrigsminister, hr. Enggaard fra venstre, har tilrådt denne sammenlægning gennem den beretning, som sundhedsstyrelsen, som jo hører under indenrigsministeriet, udsendte i 1979, og hvoraf beslutningen fremgår. Og er det rigtigt, er der absolut grund til at beklage denne holdning.

Det er fremskridtspartiets opfattelse, at sygehuspolitikken fremover først og fremmest skal udformes af hensyn til patienterne, ikke bare i ord, men også i gerning, og det vil bl. a. sige, at de mindre sygehuse skal bevares, således at et mindre sygehus kun undtagelsesvis kan tillades nedlagt, at den fremtidige udbygning i højere grad skal ske på mindre sygehuse, at de økonomiske ressourcer til sygehusvæsenet skal anvendes til patienterne og væsentlig mere direkte, end tilfældet hidtil har været, jfr. den sag, jeg nævnte fra Vejle amt, at lægerne og sygehuspersonalet i øvrigt som alle andre og kun med den meget beskedne begrænsning, som hensynet til den enkelte patient direkte kan kræve, udtaler sig om forholdene inden for hospitalsvæsenet og det enkelte hospital, at der fremover skal lægges mange flere mindre og mellemstore opgaver ud til de praktiserende læger og speciallæger, gerne organiseret i lægehuse med både poliklinikker og specialklinikker.

Så skal jeg understrege, som det også blev fremført af hr. Glistrup, at fremskridtspartiet prioriterer sundhedsområdet højt inden for

det offentlige udgiftsområde, så højt, at vi også er villige til at forøge omkostningerne. Det har vi markeret, siden partiet blev stiftet, altså siden 1972.

Det er derfor helt fantastisk efter min bedste overbevisning, at fremskridtspartiet bestandig er blevet påduttet det synspunkt, at medborgerne overensstemmende med vor politik fremover skulle betale for deres ophold på sygehusene, et synspunkt, vi er blevet påduttet dels af politiske modstandere, dels af den danske presse. Det må, de mange ord taget i betragtning, helt klart ske og være sket mod bedre vidende, for jeg har ikke fantasi nok til at forestille mig, at man kan være så uvidende i så lang en periode. Og netop på sygehusområdet er der blevet ført en politik imod os, der slår bunden ud af al tidligere politisk tarvelighed.

Lad mig derfor endnu en gang og forhåbentlig for sidste gang fastslå, at i fremskridtssamfundet vil det være en selvfølge, at det er samfundet, der afholder omkostningerne ved hospitalernes drift og ved hospitalsindlæggelsen i hvert enkelt tilfælde.

Birthe Nielsen (SF):

Jeg kan godt sige, at vi fra socialistisk folkeparti er glade for, at vi får denne debat vedrørende vor sygehuspolitik. Sygehusplanlægningen er jo en del af den samlede sundhedsmæssige planlægning og indgår derfor i den samlede plan for, hvordan man skal sikre, at alle mennesker her i landet er mest muligt raske. Derfor er det vigtigt for mig at gøre det helt klart fra starten, at socialistisk folkepartis politik altid skal måles på, om den tjener mennesker. Vi siger: ingen ideologi, ingen studehandel, ingen politisk idé kan gå forud for menneskers sundhed. Når vi nu har forskellige politiske tilhørsforhold, er det, fordi vi har forskellige holdninger til, hvad der tjener mennesker, men vi er enige om, at vi er her for at skabe de bedste livsbetingelser for alle borgere i Danmark.

Jeg har hermed også sagt, at sygehuspolitikken skal begrundes i bredest mulig menneskelig trivsel og sundhed. Hvis vi ser på, hvordan sundhedsvæsenet er i dag, og vi giver os til at vurdere, hvordan det har udviklet sig i de sidste 8 år, må vi konstatere, at der er sket en stigning i sygehusudgifterne på ca. 60 pct. i faste tal, og så må vi spørge os